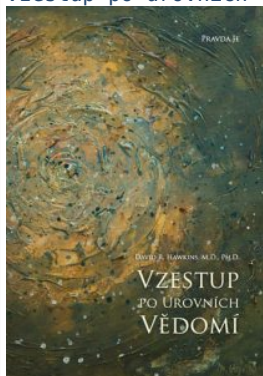

Kapitola 6. Touha (úroveň 125)

Předcházející část: Kapitola 5. Strach (úroveň 100)

Vzestup po úrovních vědomí

[Přesměrovat a objednat knihu...](#)

Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.

Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.

Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.

Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.

Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE – 2017

KAPITOLA 6

Touha

(Kalibrační úroveň 125)

Úvod

Na úrovni touhy je k dispozici ještě více energie. Touha motivuje rozsáhlé oblasti lidské činnosti, včetně ekonomiky. Inzerenti hrají na naše přání, a na nás program s potřebami v souvislosti s instinktivními pocity. Touha nás posouvá vynaložit velké úsilí k dosažení cíle nebo získání odměny. Touha po penězích, prestiž, nebo moc běží životy mnoha z těch, kteří vyrostli nad strach, který byl jejich převažujícím životní motivem.

Touha je také úroveň závislostí, kde touha se stává důležitější než samotný život. Oběti touhy může být ve skutečnosti vědomí, na základě jejich motivů. Někteří lidé se stávají závislými na touze po pozornosti a odmítají ostatní i s jejich konstantními nároky. Touha po sexuální přitažlivosti přinesla obrovský rozkvět kosmetiky a módního průmyslu, které se snaží vychvalovat půvab a kouzlo.

Touha má co do činění s nákupem a hromaděním a je často nenasytná, protože se jedná o trvalé energetické pole. Spokojenosti z jedné touhy se pouze nahrazují uspokojováním touhy jiné, po něčem víc, např. multimilionáři často zůstávají posedlí získáním více a více peněz.

Touha je samozřejmě mnohem vyšší stav než apatie a smutek. Za účelem „dostat“, člověk nejprve musí mít energii „chtít“. Televize má velký vliv na mnoho utlačovaných lidí, takže dokáže zvýšit jejich touhy do té míry, že se dostanou z

apatie a začínají hledat lepší život. „Chtění“ nás může posunout na začátek na cesty k úspěchu. Touha se proto může stát odrazovým můstkem k ještě vyšší úrovni vědomí.

Klinický obraz

Konstruktivní touha vede k radosti z naplňování a realizace možností dle vlastní vůle. Na základě logických úvah následuje úmyslné jednání, což má vliv na celkovou úroveň vědomí. To znamená, že touha může být nahrazena výběrem a rozhodnutím.

Nevýhodou touhy může být její posedlost objektem jejího zájmu, což může vést k neustálému toužení. Když se přidává emoce, může to být vnímáno jako „potřeby“. Důsledkem života v nekonečné snaze získat umělé zdroje spokojenosti, je rostoucí strach ze ztráty.

Evoluční původ vzoru a pohon touhy sahá do první živočišné formy, která postrádala vnitřní zdroj energie, který bylo proto třeba hledat externě metodou pokusu a omylu. To znamená, že potřeby a touhy jsou vztaženy k přežití a strachu. U člověka touhy a přání převzaly sociální a abstraktní projev a vedly dokonce až k posedlosti či vysoce rizikovému chování.

Chutě mohou být zintenzivněny v důsledku selhání vnitřního mechanismu spokojenosti. To je důvod, proč člověk nikdy nemá dost a akvizice se stává životním stylem a nekonečným pronásledováním. Posedlost je odnož původního pudu hladu a žízně, což může vést k chronické frustraci. V klasické esoterické terminologii jsou posedlost a energie touhy lokalizovány v čakře solar plexus, pak se má na mysli, že osoba „je poháněna jejich solar plexem“. Patologické formy chronické touhy jsou dobře známy ve společnosti jako nekonečný pohon touhy po vztazích, sexu, materiálním bohatství, hromadění zásob a dalších závislostí. Konstantní touha po schválení vede k „lidem příjemnému chování“, podřízenosti a podlézavosti. Sociální touha je často vyrovnávací k sebepodceňování, nízkému sebevědomí, a vede k potřebě neustále vyhledávat externí zdroje potěšení.

Sociální projevy potřeby a nedostatku se mohou spojit s vnějšími projevy, politickými postoji a potřebami kontrolovat druhé, abychom získávali hledaný pocit důležitosti a pozornost veřejnosti. Proto jsou potřeba a nedostatek vnitřně narcistické, i když se ve společnosti projevují zdánlivě altruistickými postoji. Sociální potřebnost vyjadřuje také osobnostní stopy manipulace, soutěživosti a vyhledávání společenského statusu.

Touha a Ego

Ego si během evoluce vyvinulo funkci „sehnat“, která je biologicky nezbytná pro přežití. Zdroj potěšení se tudíž nachází jakoby „tam venku“, zatímco skutečným zdrojem potěšení je interní mechanismus mozku, který je získáním „toho, co chybělo“ pouze spuštěn. Potřeby a nedostatky ega jsou ve svých začínajících projevech jen snahou o společenské a emocionální ukojení, které poskytuje

například rodina, kmen nebo tlupa. Socializace vede k motivaci dosáhnout dominance, kontrolu a schopnost přitažlivosti. U člověka, je tato motivace sociálně vyjádřena ve snaze o hodnosti, postavení, majetek a konkurenční životní styl, který vede k žárlivosti a závisti.

Základním problémem této úrovně vědomí je vnitřní pocit nedostatku, který vede k chronické nespokojenosti a neustálému hledání. Zranitelností posedlého ega je jeho domněnka, že uspokojení závisí na pořízení z externích zdrojů. Přehnaná potřeba vede k nadhodnocení vnějších zdrojů a k nerealistickému hodnocení jejich důležitosti. Tak chtivost vede k nenasytnosti, frustraci a úzkosti, stejně jako chamtivost, lakota, a chronická touha po majetku.

Problém touhy je spojen se sklonem ega promítat zvláštnost a jedinečnost na vnímané objekty, osoby, nebo kvality. To znamená, že požadovaná osoba, atribut, nebo držení je nahuštěno, zromantizováno a jsou jim prisuzovány přehnaně kouzelné atributy (jak je popsáno v klasické knize, *Osobní kouzlo: Světový problém* [Bailey, 1950]). To znamená, že ego je poblouzněné vlastními projekcemi, umožněnými specifickou energií nádhery jako takové. To dává požadovanému objektu, osobě, nebo kvalitě magický půvab a svůdnou přitažlivost, takže většina lidí neprohlédne iluze (např. dospívající mládež romantické lásky).

Zvýšená hypertrofická touha se pak stává posedlostí, která vzdoruje racionalitě. Když se magická iluze rozpouští v realitě, zůstává pocit hořkosti nebo ztráty a smutku. Média se specializují na idealizování produktů, stejně jako osobností, „obchodní úprava“ a „prezentace“ je mnohem důležitější než vlastní skutečnost. Tak je mediální humbuk významný a vlivný průmysl. („Jakákoliv publicita je lepší nežli vůbec nic.“) Výsledkem je nekonečná touha zůstat v centru pozornosti, „upoutání pozornosti“ je jedním z pokusů ega. Ego je hlavní hrdina / hrdinka ve vnitřním filmu něčího života.

Vnitřní pohon ega uspokojit své předpokládané potřeby vede k nenasytné touze po moci a kontrole nad ostatními, která vystupuje v jeho nejvíce rozšířené podobě jako diktatury, narcistické velikášství a megalomanie, a snaha ovládnout celý svět. Frustrace z egoistických tužeb vedla k vzteku, pomstě a zabíjení miliónů nevinných lidí v celé historii. Jedná se o důsledek nenasytnosti z egocentrismu, která vede k barbarství a totalitnímu militantnímu extremismu. Tento stav se nazývá „zvrácený mesiášský narcismus“, protože jádro nevyvinutého ega tajně závidí a nenávidí Boha a vidí božství jako soupeře. Inteligentní ego vyjadřuje vnitřní velkolepost snahou nahradit božství tím, že deklaruje sebe jako Boha (Nero, Caesar atd.), nebo vyžaduje zvláštní božskou autoritu a pravomoc tím, že se prohlašuje za Božího zástupce.

Zmocňování se Božství je vidět u despotických osobností veřejného života, které se prezentují jako „velký vůdce“, atd., které upřímně očekávají, že budou uctívány. Mocnáři požadují, aby se v jejich přítomnosti klečelo, a přebírají titul „pána“. Král vládne podle „božského práva“ z trůnu, který byl vždy vyšší než ostatní sedadla. Trůn sám symbolizoval nárok na suverenitu, neomezenou moc a „boží právo králů“.

Paradoxem mesiášských nároků světových lídrů v čase je, že jen málo z nich udrželo kalibrovanou úroveň dostatečně vysokou pro indikaci skutečné vnitřní síly. Místo toho se spoléhají na sílu (munice, tajné policie, armády a terorismus).

Stinná stránka touhy: Frustrace, závist a žárlivost

Pocit vnitřní nejistoty vede k úsilí o kompenzaci ve svém sociálním vyjádření k nutkání a touze po symbolech významu, prestiži, hodnosti, „viditelnosti“, popularitě, a jiných. Tyto snahy vedou k soupeření, touze vyšplhat po společenském žebříčku, a nekonečné posedlosti po majetku, a stavu kdy peníze se stanou konečným cílem. Touha „být někým“ naznačuje, jakou propůjčuje přitažlivost k něčemu, co symbolizuje. Jiný způsob je prostřednictvím extrémního chování získat titulky a pozornost médií. Zřejmým zdrojem touhy po postavení ve společnosti je sourozenecké soupeření a školní léta, kdy konkurence a úspěch jsou odměněny. Motivace k „být někým“ za každou cenu je základní důvod zabijáků celebrit (např. vraha Johna Lennona).

Porucha nekontrolovatelné touhy může dosáhnout extrémních a patologických rozměrů, jak je například vidět u chronických trestních nebo militantních politických extrémistů, kteří se nemohou dočkat „zásluh“ za činy násilného extremismu a hrůzné, groteskní činy jednání, za které chtějí veřejné uznání a usilují o pomoc prostřednictvím médií. Dalším vyjádřením je sériový vrah, který zanechává podpis a posmívá se policii, usiluje o slávu a zároveň vyvolává frustrující obavy. Obsedantní potřeba sebepotvrzení se vztahuje i na zveřejňování vlastního obrazu a může se projevovat jako perfekcionismus nebo nadměrné ambice.

Touha jako otroctví

Štěstí a spokojenost vyplývají z plnění možností, zatímco pocit nedostatku přináší úzkosti a napětí. Již v počátečním období evoluce mozku byl systém odměny spojen se smyslovým vnímáním. Člověk si působí připoutanost tím, že si vybuduje tento vnitřní pocit odměny v mozku. Závislost a nutkavá touha jsou lidské modifikace procesů (aktivit, myšlenek, atd.), kterými spouštíme tuto odpověď mozku, ve kterou doufáme. Proto Buddha řekl, že základním primárním připoutáním je připoutanost ke smyslům.

Obžerství bylo zařazeno do seznamu sedmi smrtelných hříchů, protože jeho poutání k tělu a potěšení z jídla nebo sexu se stalo nejběžnější závislostí. V dalších fázích civilizace se připojil alkohol a drogy, protože uměle spouští systém odměňování v mozku.

Touha jako závislost

Opakující uspokojení touhy – nasycení vede k návyku, který se může vystupňovat u citlivých jedinců k bažení a závislosti. Eskalace je na stejné úrovni jako instinkty a může dokonce dojít k potlačení normálních instinktů k přežití. Když uspokojení chtíčů se stane dominantním, potlačení rozumných důvodů se stává marné a nefunkční, jak je vidět u nebezpečných a vysoce rizikových podniků, které mají v anamnéze vysokou mírou osudovosti (například při zdolávání Mount Everestu, jízda v sudu Niagarskými vodopády, hlubinné potápění atd.) Dokonce i pravděpodobnost úmrtí

v sopečné lávě nebo udušení v lavině je neodradí od nenasytné touhy a vzrušení z flirtování se smrtí, což je také vidět na zoufalých příbězích extrémní kriminality (Bonnie a Clyde).

Závislost myslí potlačí racionalitu i pud sebezáchovy navzdory dokonce vážným důsledkům. Nutkání rychle se vrátit k uspokojení, když je příležitost, je vidět v závislosti na hazardních hrách, pedofilii, zneužívání drog a závislosti na alkoholu, kriminalitě, kleptomanií, sexualitě, žhářství, psychopatickém chování, poruchách příjmu potravy, nutkavém nakupování, a šikaně, stejně jako v iracionální extravaganci, hromadění a dalších.

Výzkum neurochemie v mozku odhalil genetické mechanismy neurotransmiterů, které v případě závislosti reagují na farmaceutické intervence. Obecně platí, že závislosti jsou všechny funkčně podobné v tom, že spouštějí uvolňování mozkových neurotransmiterů spojených s potěšením. V podstatě všechny závislosti jsou důsledkem závislosti na potěšení samotném způsobeném jakýmkoli prostředky. (A nedávný klinický objev byl, že i lék na Parkinsonovu chorobu by mohl vyvolat nutkavé chování k potěšením jako hazardní hry, sex nebo nákupy. [Tanner, 2005]).

Toto chování se může pohybovat v rozmezí od dravých multimilionářských finančních systémů k sériovému znásilnění a vraždám dětí, ale základní mechanismus je stejný. Konkrétní vybrané chování je v souladu s karmicky ovlivněnými, genetickými a kulturními faktory, které určují úroveň vědomí jednotlivce. Závislosti nezanikají negativními důsledky, bez ohledu na to, jak jsou katastrofální. Z tohoto důvodu nejsou srozumitelné pro průměrného normálního člověka, který očekává, že odnětí svobody odradí od kriminality. Většina recidivistů se vrátí k trestné činnosti během několika dnů po propuštění z vězení díky nutkání, jak je typicky vidět na těch, kteří zneužívají děti.

Ego jako závislost

Pochopení závislosti pomáhá pochopit odpor ega. Hledá radost a stane se závislým na potěšení, které obdrží od daných možností. Opakováním se posiluje, což má za následek vytvoření dominantního mozkového vzoru, který přetrvává navzdory negativním důsledkům pro sebe nebo své okolí. Dokonce i uspokojení z negativity jsou primárně kvůli *závislosti*. To vysvětluje chronickou povahu sociální, duchovní i citové patologie, která dominovala celým civilizacím po staletí. Dokonce i dnes, patologie dominuje sedmdesáti osmi procentům světové populace, protože opustit negativní chování a emoce by znamenalo *ztrátu* radosti a uspokojení.

Odplata za pýchu, chamtivost a pompéznost je jasná. Lidé lpí na nenávisti a donekonečna hledají pro ni ospravedlnění i po celá staletí. Historie je plná „sběračů nespravedlností“, mučedníků, šířitelů nenávisti, sadistů, masochistů a poraženců, stejně jako demagogů a tyranů všeho druhu. Nenávist a násilí jsou opojné a vrazi nevinných *triumfují*.

Politické, náboženské a filozofické konflikty jsou tak návykové, že celé kultury a populace jdou na smrt za hlavní potěšení „mít pravdu“.

Zatímco výše uvedené příklady jsou extrémní, stejné základní mechanismy tajných

potěšení jsou odvozeny od tvrdohlavosti, zášti, výčitek, sebeobviňování, a nejsou tak bizarní jak by se mohlo na první pohled zdát, díky tomuto utrpení. Jiné formy jsou chronické viny, nekonečné obavy, obsese, nutkání a nekonečné obavy z běžného života označované jako „starosti“. Dokonce i porážka a ztráta může být paradoxně potěšující jako trest nebo jako důkaz krutostí osudu. Ego popírá odpovědnost a projektuje vinu na „tam venku“. Odměnou ega je energie, kterou ego získává rezistenci, protože postrádá potěšení ze vstupu duchovní energie. Ziskem ega je jeho náhrada za božství, a tím zachovává svou suverenitu a posiluje tajné přesvědčení, že je zdrojem lidského života samo o sobě, tedy že je Bůh.

Zotavení se ze závislosti na Egu

Samo o sobě ego není schopno se vymanit z vlastních pout. Je to záludná past iluzorní zrcadlové místnosti. Samo o sobě by ego nikdy o záchranu neusilovalo. Je to jen probuzení duchovní energie, která může způsobit přesah úrovně vědomí. Záchranný mechanismus je ve vůli, která je otevřena k Božskému.

Dominantní postavení Ega je výsledkem jeho dávného atavistického původu, protože bylo kdysi nezbytné pro primitivní přežití. Pokročilému egu se touha jeví jako „nutnost“ a „nezbytnost“. Tak se jeho toužení může stát šíleným a veškerá opatrnost může být hozena do větru. Touha tak roste a stává se až zoufalou a vyžaduje jakoukoli oběť, včetně dokonce smrti *miliónů* lidí. To, co chce, *musí* mít, za každou cenu a najde mnoho výmluv k sebeospravedlnění. Hází vinu na druhé, pomlouvá a demonizuje ostatní, protože ego musí *vyhrát* za každou cenu, protože v průběhu *miliónů* let evoluce entita musela opravdu zemřít, pokud nedostala požadované a nebyly splněny její potřeby. Ego má dlouhou, velmi dlouhou paměť a *milióny* let výztuže.

Překonání touhy

Vzhledem k tomu, že problém je interní spíše než externí, pokusy řídit nutkavou obsedantní touhu pohánějící ego silou vůle se zřídka podaří, a i uspokojení nekonečných tužeb poskytuje pouze dočasnou úlevu. Jak je dobře známo, nejvíce destruktivní patologické formy tužeb nejlépe reagují na léčebné programy nábožensky založených skupin, např. úspěšný příklad je stanovený ve dvanácti krocích. Všechny tyto organizace zdůrazňují stejné základní pojmy pokory, vnitřní poctivost, zodpovědnost, a sebeovládání. Neschopnost reagovat na tyto programy je dána neochotou samotného ega vzdát se odporu, který vychází z jádra samotného ega, pro které je odpor prokletím, pokud bolest poruchy dosahuje neúnosných rozměrů.

Méně závažné, ale problematické stupně mohou být překonány nahrazením preferencí pro požadavky a potřeby a odevzdání každého impulsu Bohu, v průběhu toho jak vzniká. Další postup je proces „A co bude potom?“. Duchovní proces, v němž je každý obávaný a předpokládáný důsledek strachu odevzdán Bohu. Na první pohled se tento proces zdá být nemožný, ale při prostudování „nemožného“ se ukazuje, že jde o neochotu a nechuť. Tak odevzdání závisí na tom, zda člověk „chce“ spíše než „nemůže“.

Dalším příkladem z procesu „A co bude potom?“ je následující: „Pokud bych se vzdal toho a takového, pak se budu nudit, budu nespokojen, izolovaný, budu nula,

opuštěný," a tak dále pokračuje seznam předpokládaných nesnesitelných podmínek, které po přezkoumání, ukazují, že žádná z nich není nesnesitelná, a nesnášenlivost je pouze kvůli odporu a ani není podmínkou (například pokud by tomu tak bylo, pak by nikdo nemohl být šťastný bez bohatství a slávy).

Nechť a odpor mají často podobu ospravedlnění „nemohu“, což je omluva za účelem vyhnutí se odpovědnosti a odmítnutí motivu ega. To může být demaskováno otázkou: „Pokud by někdo držel nabitou zbraň u vaší hlavy, aby vás zastřelil, pokud jste se žádaného neměli vzdát, pak byste to vzdal?“ Odpověď je samozřejmě že by *mohl*, takže je problém viditelný. Všimněte si, že dokonce asketický životní styl je přijatelný, pokud bude dobrovolně zvolen a vybrán. Existuje mnoho duchovních i světských společenství či následovníků zásad „méně je více“. Jednoduchost jako volba je přijatelná, ale nesnesitelná, je-li uložena.

Čím více se vyvinula úroveň vědomí dané osoby, tím menší je tlak potřeb. V průběhu vývoje touhy a potřeby mizí, protože spokojenost nevzniká v důsledku vnější skutečnosti, ale je ve zdroji vlastní existence, která z tohoto důvodu není závislá na žádných vnějších faktorech nebo umělé změně fyziologie mozku. Vyvinutý člověk prožívá radost z pocitu vnitřní svobody.

V následující sekvenci „A co bude potom,“ nakonec nejhlubší strach, který spouští celou řadu ostatních je strach ze smrti sám. Je to strach ze smrti, který je potlačen a v nevědomí se skrývá za nesčetnými obavami, na něž je člověk náchylný. Po předání života samotného do vůle Boží, vnitřní Já zazáří se vznikem radosti. Předpokladem k úspěšnému odstranění strachu ze smrti je hluboké odevzdání se Bohu a současně se modlit a spoléhat na Božskou Milost.

Vznik restriktivních omezení pochází od klasických kroků: „Mít“ na „dělat“ a pak na „být“. Rozvoj vlastního duchovního potenciálu eliminuje všechny potřeby a touhy, protože zdroj štěstí se nachází tam, kde vždycky bylo, tedy uvnitř. Zdroje štěstí ega jsou prozatímní, dočasné, přechodné, a iluzorní, což je skutečnost, která může být ověřena pouze empiricky. „Já“ nechce nic a proto je přirozeně zcela kompletní, je primárním zdrojem všeho, co existuje.

To znamená, že „nedostatek“, kromě základních fyzických potřeb pro přežití, je pouze zdánlivý. Duchovním úkolem je odhalit zdroj štěstí. Mnoho velmi bohatých a úspěšných lidí upřímně přiznalo, že kromě fyzických vymožeností, nejsou v podstatě o nic šťastnější, než byli jako studenti bez koruny v kapse. To vysvětluje dlouhodobou popularitu opery *La Bohème* (Puccini, 1896).

Ego věří, že osobní štěstí je podmíněno, což vyvolává strach. Postoj „nechci nic“ je osvobozen od strachu a proto je to nezranitelný, nebojácný stav. Nakonec i touha „mít“ tělo zmizí, a ono je vnímáno jako přítěž, ačkoliv je užitečné pro zkoumání lineární domény.

Z praktického hlediska by tělo mohlo být považováno za dočasnou „vesmírnou sondu“ v lineárním rozměru, která umožňuje duchovní vývoj v tomto procesu. Příklon k tělu je založen na iluzi ztotožnění se s ním jako s „já“ a jako se zdrojem a místem výskytu života. Z hlediska vyšších stavů vědomí se tělo může zdát být na obtíž a omezující, stejně jako rozptýlení. Z tohoto důvodu pak musí být opuštěno. Nakonec

identifikace s tělem zmizí a to pak je vnímáno jako „to“ spíše než „já“.

Nahrazení touhy

Mysl si myslí, že touha a chtění jsou nezbytné motivace k dosažení cílů. Tato víra pochází ze starého, evolučního zvířecího systému uspokojování potřeb. Nad úrovní vědomí 200 je cíle dosaženo nikoli touhou ale rozhodnutím jako aktem vůle. Cílem se pak stává zdroj inspirace, která vede k výběru priorit, které vyústí jak v duchovní práci, tak k opuštění odporů. Proces rozhodnutí zvyšuje hodnotu úsilí potřebného k uskutečnění cíle.

To je usnadněno vzdáváním se odporů, které mohou nastat v případě, že ego / mysl je vnímá jako „oběť“.

Postoje touhy

Každá úroveň vědomí je spojena s předpoklady, které jsou základem charakteristiky vnímání této úrovně a vedou k odporu. Mají podobu dualistických párů přitažlivosti a odpuzování.

Dualita touhy

Přitažlivost

Odpor

Jedinečný	Běžný
Zisk	Ztráta
Bohatství	Chudoba
Ovládnání	Pasivita
Získat	Ztratit
Dožadovat se	Frustrovaný
Síla	Slabost
Odsouhlasení	Kritika
Úspěch	Selhání
Sláva	Anonymita
Tvrdohlavý	Ustoupit
Agrese	Podrobení
Odolat	Přeměna
Hájit	Kapitulace
Získávání	Chudoba
Dobytí	Ztratit
Popularita	Nepovšimnutý

„Muset mít“	Dát přednost
Důležitý	Obyčejný
Pocit „být velký“	Prostě normální
Výjimečný	Průměrný
Nápadný	Ignorovaný
Vzrušení	Nuda
Okouzující	Běžný
Změnit svět	Změnit sebe
Vlastnictví	Jednoduchost
Chlubit	Nenápadný
Nadřazený	Běžný

To jsou rozeznatelné aspirace, které jsou klasicky spojené s čakrou solar plexu. Ve společnosti jsou kolektivně přijímány a podporovány. Objevují se jako postoje a motivace, které mají být vyřazeny. Nové potřebné procesy jsou ochota a rozjímání, reflexe a meditace, a následná odměna je skvělá a otevírá dveře k mnoha nečekaným výhodám, které mění kontext subjektivní kvality života.

Následující část: [Kapitola 7. Hněv \(úroveň 150\)](#)